

man ikke helt har gennemført det samme Forhold imellem den private Forpligtelse og Statens Forpligtelse med Hensyn til den forskellige Betaling paa Anstalterne som ved den tidligere Lov. Nogle Steder har man stillet den private, eller subsidiært Kommunen, bedre, andre Steder lidt ringere. Jeg skal dernæst kun gøre den Bemærkning om § 7, at jeg forstaaer godt de Betragtninger, som er gjorte gældende fra det konservative Mindretal i Udvalget, men jeg er alligevel enig med Flertallet i Folketingets Udvalg om, at man ganske maa slutte sig til Forslaget, som det her er vedtaget, saa længe man ikke har Sikkerhed for, at i hvert Fald de, der trænger haardest, og hvis Hjem er daarligt stillet, kan faa Plads paa Anstalterne. I samme Øjeblik, denne Plads er skaffet, synes jeg, at man skal følge det konservative Mindretal i at gøre det i saa høj Grad som muligt til en Ret for hele Befolkningen at faa den særlige Art af Pleje og navnlig at gøre det i Samfundets Interesse og ogsaa af Hensyn til Hjemmene og Smittefare.

Jeg kommer saa til § 9, hvor jeg med stor Glæde hilser den nye Bestemmelse, der er indført, idet man hidtil har haft ganske mærkelige Forhold paa det Omraade vedrørende de paa Tuberkulosesanatorier indlagte Patienter, naar de midlertidig kom til at lide af en anden Sygdom og derfor skulde overføres til et andet Sted. Man har været og maatte efter Lovgivningen være i Tvivl om, hvorvidt Kuren paa det andet Sted, hvor han overførtes, maatte betragtes som Fattighjælp, og hvem der skulde afholde den; man har gennem ministerielle Resolutioner faaet mærkværdige Kombinationer af Betalingsforhold mellem Hjelpekasser, Sygekasser og Fattigvæsenet, saa det er overordentlig heldigt, at vi nu har faaet en saadan klar Løsning som den, der findes i § 9, fordi det gælder paa disse Omraader, at noget af det værste, der kan ske for Kuren, er, naar Patienten rent midlertidig nærer Frygt for, at han skal modtage Fattighjælp, eller at hans Familie skal komme under Fattigvæsenet, det influerer paa Kurens Gavnlighed overfor ham selv, og det er saare heldigt at opnaa, at disse Tilfælde ikke indtræder; de indtræder imidlertid efter § 10. § 10 er jeg for saa vidt glad ved, som den har taget Hensyn til den Kritik, der har været rejst, navnlig det sidste Punktum i § 10, thi paa det Punkt har Forholdet i Virkeligheden været fuldkommen menings-

løst, kan jeg godt sige uden at bruge et for stærkt Udtryk, ogsaa efter 1912. Hvis der, hvad der hændte ikke saa sjældent, kom en Mand ind f. Eks. for Blodstyrning, altsaa et pludseligt, voldsomt Udbrud og Tilbagefald af Tuberkulose, paa Frederiksborg Hospital, og der ikke var Plads paa den statsanerkendte Afdeling, kunde han efter den gældende Fortolkning af Loven af 1912 kun blive behandlet uden Fattighjælps Virkning, hvis der ikke var Plads paa nogen statsanerkendt Afdeling i Landet. Man kan sige sig selv, at det er ikke meget praktisk, selv om der er Plads i Frederikshavn, at transportere en Patient dertil for at undgaa Fattighjælps Virkninger. Praktisk talt blev Bestemmelsen uden den Værdi, som man fra Lovgivningsmagtens Side havde tænkt sig i 1912, og det er derfor saare heldigt, at det nu udtrykkelig fastslaas i Loven, at det samme gælder med Hensyn til saadanne Patienter, der paa Grund af bevislig lokal Pladmangel behandles paa almindelige Sygehuse.

Ligeledes hilser jeg med Glæde Bestemmelserne i § 12 om udvidet Statsanerkendelse til Tuberkulosestationer, navnlig forsaa vidt angaar Boligspørgsmaalet, og dermed hænger Bestemmelserne i § 13 sammen. Særlig for de meget store Byer er det af ganske overordentlig Vigtighed at løse Boligspørgsmaalet for de tuberkuløse. Naar man er beskæftiget ved Forsørgelsesvæsenet, ser man, hvor haabløst det er at slippe disse Mennesker tilbage til Familien med de mange Børn i Baggaardens Kaserne, det er ensbetydende med, at de efter kortere eller længere Tids Forløb vender tilbage med ny Indlæggelsesseddel til Behandling for Tuberkulose.

Forinden jeg slutter, vil jeg blot gøre et Par Bemærkninger vedrørende det Spørgsmaal, som trods alle disse gode Ændringer stadig staaer uløst, men som til syvende og sidst er det vigtigste, det er det i Folketingsudvalgets Betænkning omtalte Spørgsmaal, et Spørgsmaal, som ogsaa er berørt her i Salen af tidligere Talere. I den nævnte Udvalgsbetænkning rejser hele Udvalget Spørgsmaalet om, hvorledes man skal stille sig med Hensyn til fortsat økonomisk Støtte til udskrevne Patienter, som delvis har kunnet genoptage deres Arbejde, og kommer til det Resultat, at det Spørgsmaal i Øjeblikket er uløseligt, det staaer i en saadan Sammenhæng med Behandlingen af kroniske Sygdomme i det hele taget, at det maa overvejes i en Kommission. Jeg er enig med